

POSTANOWIENIE

Dnia 17 sierpnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z odwołania W. C.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Z.
o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 17 sierpnia 2016 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 19 maja 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża W.C. kosztami zastępstwa procesowego organu rentowego w postępowaniu kasacyjnym,**
- 3. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w (...) na rzecz radcy prawnego K. K. kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych wraz z podatkiem od towarów i usług tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 19 maja 2015 r., III AUa (...) Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację wniesioną przez W. C. (ubezpieczony) od wyroku Sądu Okręgowego w G. z 25 lutego 2014 r., VIII U (...) oddalającego odwołanie ubezpieczonego od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. (organ rentowy) z 30 listopada 2012 r. odmawiającej ubezpieczonemu prawa do dalszej renty z tytułu niezdolności

do pracy od 1 listopada 2012 r. z powodu uznania ubezpieczonego za zdolnego do pracy.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł ubezpieczony, zaskarżając go w całości.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance oczywistej zasadności skargi, której skarżący dopatruje się w naruszeniu przez Sądy obu instancji art. 233 k.p.c., przejawiającego się w przekroczeniu swobodnej oceny dowodów i przyjęciu, iż brak jest podstaw do ponownego skierowania ubezpieczonego na badanie MR (rezonansu magnetycznego), mimo iż badanie to miało wykazać czy nastąpiła poprawa zdrowia ubezpieczonego oraz naruszeniu art. 286 k.p.c., przez niedopuszczenie do złożenia uzupełniającej opinii biegłego o stanie zdrowia ubezpieczonego.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o „oddalenie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania” oraz zasądzenie kosztów postępowania skargowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Odnosząc się do podniesionej przez skarżącego oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, z uwagi na naruszenie przez Sądy obu instancji art. 233 k.p.c., Sąd Najwyższy zaznacza, że zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub ocena dowodów, co oznacza, że Sąd Najwyższy jako sąd prawa, jest związany z mocą art. 398¹³ § 2 k.p.c. ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. Wyłączenie w art. 398³ § 3 k.p.c. z podstaw skargi kasacyjnej zarzutów dotyczących oceny dowodów pozbawia skarżącego możliwości powoływania się na zarzut naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 k.p.c. Dlatego, bez względu na wagę zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej, Sąd Najwyższy nie może w postępowaniu kasacyjnym zająć się wadliwością zastosowania przez sądy art. 233 k.p.c. (wyrok Sądu Najwyższego z

24 lutego 2006 r., II CSK 136/05, LEX nr 200973). Z tego powodu, w zakresie naruszenie art. 233 k.p.c., Sąd Najwyższy nie ma możliwości uznania skargi kasacyjnej ubezpieczonego za oczywiście uzasadnioną.

W kwestii oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, w zakresie dotyczącym naruszenia przez Sądy art. 286 k.p.c. przez niedopuszczenie do złożenia uzupełniającej opinii biegłego, Sąd Najwyższy stwierdza, iż powołanego przepisu nie można było naruszyć w sposób oczywisty tak jak to zarzuca skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Jak wynika z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego, do naruszenia normy z art. 286 k.p.c. dochodzi w sytuacji, gdy sąd rozpatrujący sprawę, mimo pojawienia się w sporządzonych dotychczas opiniach biegłych luk lub nieścisłości uniemożliwiających wyjaśnienie istotnych dla rozstrzygnięcia kwestii spornych, wymagających wiadomości specjalnych, nie skorzysta z uprawnienia do zasięgnięcia dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych (wyroki Sądu Najwyższego z 11 sierpnia 2015 r., III UK 236/14, LEX nr 1801555; 18 września 2014 r., I UK 22/14, LEX nr 1545137; 13 stycznia 2005 r., II UK 124/04, LEX nr 589981).

Sąd Okręgowy dla ustalenie czy ubezpieczony był zdolny do pracy dopuścił dowód z opinii biegłych, a także dowód z uzupełniającej opinii biegłych. Z opinii tych, jak i z opinii lekarza orzecznika ZUS oraz komisji lekarskiej ZUS, wynikało jednoznacznie dla Sądu pierwszej instancji, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy. W oparciu o tak dokonane ustalenia Sąd pierwszej instancji uznał odwołanie ubezpieczonego za bezzasadne, które to stanowisko podzielił Sąd Apelacyjny w zaskarżonym wyroku. Sądy obu instancji nie dopuściły się zatem polemiki z opiniami biegłych w sferze wymagającej wiadomości specjalnych, a jedynie dokonały oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, co niewątpliwie leży w zakresie ich kompetencji. W tych okolicznościach, niedopuszczenie dowodu z opinii kolejnego biegłego nie może przesądzać o oczywistym naruszeniu normy z art. 286 k.p.c., gdyż tak sformułowany zarzut leży poza zakresem normowania tego przepisu, którego wykładnia w judykaturze Sądu Najwyższego jest jednolita i utrwalona.

Mając na względzie powyższe rozważania, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji, odstępując na podstawie art. 102 k.p.c. od obciążenia ubezpieczonego kosztami zastępstwa procesowego organu rentowego.